

Libris .RO

Respect pentru oameni

WILLIAM GIBSON
NEUROMANTUL

PALADIN POCKET
SCI-FI

Libris .RO

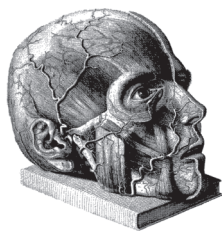
Respect pentru oameni și cărți

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

WILLIAM GIBSON
NEUROMANTUL

Traducere din limba engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

PALADIN

Colecție coordonată de: Michael Haulică
Redactor: Cristian Sturza
Tehnoredactor: Ionuț Bănuță
Copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GIBSON, WILLIAM

Neuromantul / William Gibson ;

trad. de Mihai-Dan Pavelescu. -

București : Paladin, 2014

ISBN 978-606-93637-9-9

I. Pavelescu, Mihai-Dan (trad.)

821.111(73)-31=135.1

William Gibson

Neuromancer

Copyright ©1984, 1986, 1988 by William Gibson

© Editura Paladin, 2014, pentru prezenta ediție

Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

*pentru Deb
care a făcut posibilă această carte
cu dragoste*

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Partea întâi

CHIBA CITY BLUES

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

1

Deasupra portului, cerul avea culoarea unui ecran de televizor reglat pe un canal fără emisie.

— Nu c-aș fi devenit dependent, auzi Case o voce, pe când își croia drum prin mulțimea strânsă în jurul ușii, la Chat. E ca și cum corpul meu ar suferi de o deficiență masivă de droguri.

Atât glasul, cât și gluma erau tipice pentru Expansiune. Chatsubo era un local pentru profesioniștii expatriati; puteai bea acolo o săptămână întreagă fără să auzi două vorbe în japoneză.

Ratz servea la bar, cu brațul protetic tresărindu-i monoton în vreme ce umplea halbele de pe o tavă cu bere Kirin de la butoi. Îl zări pe Case și zâmbi, dezgolindu-și dinții de oțel est-european și putregai cafeniu. Case găsi un loc la bar, între bronzul nefiresc al uneia dintre târfele lui Lonny Zone și scrobeala uniformei navale de pe un african înalt, cu pomeții brăzdați de dungile regulate ale cicatricelor tribale.

— Wage a fost pe-aici mai devreme cu doi tipi, vorbi Ratz și-i împinse o bere peste tejghea cu brațul cel bun. Poate c-aveau treabă cu tine, Case...

Bărbatul înălță din umeri. Fata din dreapta lui chicoti și-l împunse cu cotul.

Zâmbetul barmanului se lăți. Urâțenia lui era deja legendară. Într-o epocă în care frumusețea era la îndemâna

Respectiv, faptul că lui îi lipsea avea ceva heraldic. Brațul străvechi scârțâi când se întinse după altă halbă. Era o proteză militară rusească, manipulator de forță cu feedback și șapte funcții, încastrat în plastic roz, murdar.

— Ești prea artist, Herr Case, mârâi Ratz.

Mârâitul era pe post de râset. Cu gheara roz își scărpină nă pântecul acoperit cu o cămașă albă și lăsat peste curea.

— Ești maestrul afacerilor nițel cam drăgălașe.

— Cum să nu, încuviință Case și sorbi din bere. Cineva trebuie să fie drăgălaș pe aici. Da' nu ești tu ăla.

Chicotitul târfei crescua cu o octavă.

— Nici tu, surioară. Așa că dispari, s-a-nțeles? Zone e prieten bun cu mine.

Femeia îl fixă cu privirea pe Case și, abia mișcându-și buzele, se prefăcu că-l scuipă, apoi plecă.

— Iisuse, comentă Case, ce fel de bombă mai e și asta? Nu mai poate să bea omul un pahar...

— Ha! făcu Ratz, ștergând cu o zdreanță lemnul scrijelit. Zone dă procente. Pe tine te las să lucrezi aici pentru amuzament.

Când Case apucă halba, se lăsă una dintre acele clipe stranii de liniște, de parcă o sută de conversații disparate ajunseseră, simultan, la aceeași pauză. După aceea răsună chicotitul târfei, colorat de o anumită isterie.

— A trecut un înger, mormăi Ratz.

— Chinejii! răcni un australian beat. Nenorociții ăia de chineji au inventat conectarea nervilor. Oricând aș da o operație de asta pentru pustiu' de-acasă. E la fix, gagiule...

— Asta..., se adresă Case paharului, cu toată amărăciunea crescând în el ca fierea, asta *chiar* e vrăjeală.

Japonezii apucaseră să uite mai multă neurochirurgie decât știuseră chinezii vreodată. Clinicile clandestine din Chiba erau elita, înlocuind lunar trupuri întregi, dar tot nu putuseră remedia dezastrul pe care-l suferise el în hotelul acela din Memphis.

De un an era aici și încă mai visa la cyberspațiu, iar speranța i se topea cu fiecare noapte. Cu toate amfetaminele, cu toate bețiile și escapadele făcute prin Orașul Noptii, continua să vadă în somn matricea – rețele strălucitoare de logică desfășurându-se peste vidul incolor... Expansiunea era departe, departe, peste Pacific, iar Case nu mai era un operator de consolă, un cowboy al cyberspațiului. Doar un șarlatan, încercând să supraviețuiască, însă visele soseau în noaptea japoneză aidoma unui voodoo transmis în direct, și el plângea, plângea în somn și se deștepta singur în beznă, chircit în capsula lui dintr-un hotel de sicrie, cu mâinile înfipite în saltea, cu izoprenul ieșindu-i printre degete, încercând să ajungă la consola care nu era acolo.

* * *

— Ți-am văzut tipa aseară, spuse Ratz întinzându-i a doua halbă de Kirin.

— N-am așa ceva, răspunse el, și bău.

— Domnișoara Linda Lee...

Case clătină din cap.

— Nicio gagicuță? Nimic? Numai afaceri, maestre? Ești dedicat comerțului?

Ochii mici și căprui ai barmanului erau cuibăriți adânc în pielea cutată.

Respect pe... Cred că te plăceam mai mult când erai cu ea. Râdeai mai mult... Acum s-ar putea ca într-o noapte să devii prea „artistic“, să ajungi în banca de organe a unei clinici sub formă de piese de schimb.

— Mă faci să plâng, Ratz.

Își termină berea, plăti și ieși, cu umerii înalți și înguști gârboviți sub nailonul kaki, pătat de ploaie, al hanoracului. Mergând prin mulțimile din Ninsei, își simțea mirosul acru al propriei transpirații.

* * *

Case avea douăzeci și patru de ani. La douăzeci și doi, fusese cowboy, un bandit, unul dintre cei mai buni din Expansiune. Fusese antrenat de ași, de McCoy Pauley și Bobby Quine, legende în meseria lor. Lucrase într-o supraexcitare de adrenalină aproape permanentă, un derivat al tinereții și competenței, cuplat la un deck personalizat din cyberspațiu, care proiecta conștiința lui lipsită de trup în halucinația consensuală a matricei. Un spărgător, un hoț, lucrase pentru alții, hoți mai bogați, patroni oferind softul exotic necesar străpungerii zidurilor strălucitoare ale sistemelor corporațiilor, deschiderii de ferestre în bogăția băncilor de date.

Făcuse greșeala clasică, cea pe care jurase că n-o va face niciodată. Furase de la patroni. Păstrase un lucru pentru el și încercase să-l strecoare pe sub mână în Amsterdam. Încă nu știa cum fusese descoperit, deși asta nu mai conta acum. Se așteptase să moară atunci, dar ei zâmbiseră. Bineînțeles, îi spusese, bineînțeles, putea lua banii. Avea nevoie de banii ăia. Deoarece – zâmbiseră ei în continuare – aveau să se asigure că nu va mai lucra niciodată.